

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku E. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
przy udziale zainteresowanej S. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 września 2020 r.,
skargi kasacyjnej zainteresowanej S. Sp. z o.o. z siedzibą
w Warszawie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 maja 2016 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. , stwierdził, że E. W. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 10 czerwca 2008 r.

E. W. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie o jego podleganiu obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie.

Zainteresowany S. Sp. z o.o. w W. wniosł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie o podleganiu ubezpieczonego obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 10 czerwca 2008 r. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania na rzecz zainteresowanego.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 r. oddalił odwołanie. Analiza stanu faktycznego i prawnego sprawy skłoniła Sąd Okręgowy do stwierdzenia, że formalne zgłoszenie przez zleceniobiorcę działalności gospodarczej nie czyni go przedsiębiorcą, a zlecenie (usługa) nie jest wykonywane w ramach działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli wykonywanie zobowiązania faktycznie odbywa się w ramach pracy najemnej.

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego, E. W. podniósł naruszenie przepisów prawa procesowego, a więc art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz podniósł naruszenie przepisów prawa materialnego, czyli art. 353¹ k.c., t.j. w odniesieniu do zasady swobody umów; art. 2 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 20 Konstytucji RP poprzez uznanie, że umowy zlecenia zawarte pomiędzy odwołującym a zainteresowanym nie były wykonywane w ramach działalności gospodarczej; art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 11 ust. 2 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie i art. 9 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie. Natomiast zainteresowany zarzucił wyrokowi I Instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez jego błędną interpretację. Ponadto zainteresowany zarzucił skarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczenia woli odwołującego oraz zainteresowanego, zawartego w umowach o świadczenie usług oraz zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak jednoznacznego wskazania w uzasadnieniu wyroku faktów, które uznano za udowodnione i dowodów na poparcie

tychże faktów oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanej błędnie oceny dowodów.

Wyrokiem z 18 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację jako bezzasadną. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swoje ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Ponadto, Sąd odwoławczy nie stwierdził naruszenia przez Sąd Okręgowy wskazanych w apelacjach przepisów prawa materialnego ani prawa procesowego, jak również reguł prawa dowodowego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia oraz dokonanej w tym względzie wykładni przepisów.

Sąd Apelacyjny podniósł, że istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy odwołujący poczynawszy od dnia 10 czerwca 2008 r. rzeczywiście prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i tym samym podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tego tytułu. Analiza stanu faktycznego oraz stanu prawnego w sprawie doprowadziła Sąd Apelacyjny do stwierdzenia, że zestawienie wszystkich cech stosunku prawnego łączących odwołującego z zainteresowanym nie pozwala na zakwalifikowanie jego aktywności jako działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wobec braku organizacyjnego wyodrębnienia działalności odwołującego i zaniechania uczestnictwa w obrocie prawnym, pozostałe cechy nie mogły przesądzić o prowadzeniu przez odwołującego działalności gospodarczej, gdyż nie są to cechy typowe dla tego rodzaju aktywności. Jednocześnie całokształt tych cech odpowiada modelowi świadczenia pracy w oparciu o umowę cywilnoprawną przez osobę nieprowadzącą działalności gospodarczej. Oceny tej nie mogła zmienić okoliczność osiągania przez odwołującego w spornym okresie zysków z tej aktywności. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny przyjął, że w spornym okresie odwołujący nie prowadził faktycznie działalności gospodarczej i dlatego nie ma podstaw faktycznych ani prawnych do objęcia go z tego tytułu z dniem 10 czerwca 2008 r. obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi na mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12

ust. 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym w oparciu o art. 11 ust. 2 tejże samej ustawy.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2019 r. odwołujący E. W. oraz zainteresowany S. Sp. z o.o. w W. wnieśli skargę kasacyjną. W skardze wnioskuje o przyjęcie jej do rozpoznania, skarżąc wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i twierdząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona oraz, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne. Skarga jest oparta na naruszeniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 20 i art. 22 Konstytucji RP poprzez ich błędną wykładnię oraz art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 11 ust. 2 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie. Natomiast zagadnienia prawne, zdaniem skarżących polegają na odpowiedzi na pytania, czy: dopuszczalne jest ustalenie po wielu latach, iż odwołujący nie podlega ubezpieczeniom społecznym i jak należy rozumieć pojęcie „zorganizowania” działalności gospodarczej w świetle przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący powołując orzecznictwo oraz doktrynę, twierdzą, że przedstawione w wyrokach Sądów obydwu instancji argumenty nie są wystarczające do uznania, że odwołujący jest osobą, która świadczy usługi nie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, lecz w ramach bliżej niesprecyzowanej pracy najemnej.

Skarżący wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę poprzez uwzględnienie apelacji zainteresowanego od wyroku Sądu Okręgowego w Z. i zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego poprzez ustalenie, iż E. W. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i dobrowolnie chorobowemu od dnia 10 czerwca 2008 r., ewentualnie wnoszą o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...). Ponadto wnoszą o zasądzenie od organu rentowego na rzecz zainteresowanego kosztów postępowania za obie instancje oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX

nr 494134, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 września 2018 r., III UK 178/17). Ponadto skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 266/13).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty między innymi na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że Skarżący wykazali istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący powinien mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych

podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011; z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo

wymaga zmiany postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r. w sprawie V CSK 327/19, LEX nr 2772828).

Ponadto, zagadnienie prawne wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na istniejące w nauce lub orzecznictwie rozbieżne oceny prawne, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2020 r., V CSK 343/19, LEX nr 3008568).

Ponadto, powoływanie się skarżących na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ponadto, aby przyjąć, że skarga jest oczywiście uzasadniona skarżący musiałby wskazać i wykazać naruszenie prawa procesowego lub materialnego, z powodu którego rozstrzygnięcie w zaskarżonym wyroku jest oczywiście wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2012 r., I UK 33/12, LEX nr 1675310) albo, w sytuacji, gdy przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, wniosek ten powinien zawierać odpowiedni wywód prawny opisujący, w czym wyraża się ta "oczywistość", a ponadto przedstawienie argumentów wykazujących tę oczywistość. Skarżący powinien zatem wykazać kwalifikowany charakter naruszenia prawa, ponieważ przesłanką uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest samo naruszenie prawa, lecz sytuacja, w której zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, co czyni skargę oczywiście uzasadnioną (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II PK 276/11,

LEX nr 1215147). Oczywistość skargi nie może polegać na polemice z oceną dowodów dokonana przez instancje sądowe.

Przedmiotowy wniosek nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na pierwszy rzut oka, a skarga poza twierdzeniem, że jest oczywiście uzasadniona, nie zawiera żadnego wyводу prawnego, który stanowiłby poparcie twierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona. Zwłaszcza, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 września 2018 r., III UK 178/17). Ponadto skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 266/13).

Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2018 r., I UK 191/17).

W przedmiotowej sprawie należy wskazać, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z

przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni, niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2019 r., II CSK 284/19, LEX 2749734).

W zakresie granic kognicji należyj Sądowi Najwyższemu, w sytuacji, gdy skarga kasacyjna ogranicza się tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie wskazując na inne naruszenia prawa, jest ona niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., III PK 73/11).

Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I UK 388/11, LEX nr 1215135). Ponadto, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub

niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2020 r., II CSK 270/19, LEX nr 3008554).

Oczywista zasadność skargi musiałaby się wiązać z oczywistym naruszeniem prawa przez Sąd drugiej instancji (ponieważ Sąd Najwyższy jako instancja kontrolna weryfikuje jedynie orzeczenie sądu drugiej instancji z punktu widzenia ewentualnych naruszeń prawa materialnego i procesowego). Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2011 r., I UK 174/11, LEX nr 1620495). Ponadto, sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2019 r., IV CSK 562/18, LEX nr 2741765). Wreszcie, uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2019 r., IV CSK 289/19, LEX nr 2734445).

W rozpoznawanej sprawie Sądy obydwu instancji wykazały naruszenie przez stronę pozwaną przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Trzeba z całym naciskiem podkreślić, że była to kwestia dowodowa, a nie kwestia prawna. To ustalenia faktyczne były wiążące przy dokonywaniu oceny materialnoprawnej, dlatego też w tym zakresie nie można twierdzić o oczywistym naruszeniu prawa. Logicznym następstwem ustaleń stanu faktycznego było zastosowanie przepisów prawa procesowego i w tym przypadku również trudno znaleźć oczywiste uchybienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy także zauważyć, że twierdzenia skargi stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się

spod kontroli kasacyjnej. Sąd Najwyższy związany był ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przedstawionych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jako w sentencji.